

det forelagte Lovforslag paa samme Maade som overfor det Lovforslag, vi behandlede i Fjor. Men jeg vil ligesom den ærede foregaaende Taler overmaade gerne være villig til en Forhandling i et Udvalg for at se, om man dør kunde naa til en eller anden Forandring i den bestaaende Tilstand, som kunde hjælpe Per uden at forurette Poul, som kunde bevirke, at Jernbaneselskaberne slog sig tilfreds, uden at man derved paaførte andre en Skade, som de efter min Opfattelse ikke kan og ikke bør bære.

Hey: I Princippet er jeg ganske enig med det ærede Medlem, som nu talte, og jeg kan derfor indskrænke mig til at henvise til det udførlige Foredrag, det ærede Medlem nylig har holdt. Jeg henviser ligeledes til mine Udtalelser ved Sagens Behandling i sidste Samling. Hvad der foranledigede Sagens Fremkomst den Gang, var den, man kan vel sige, paniske Skræk, som havde grebet Jernbaneselskaberne efter Højesteretsdommen af Oktober 1913. Det er ikke underligt, at man bliver lidt opskræmt ved en saadan Dom, men det forekommer mig, at den har bragt Jernbaneselskaberne for meget i Affekt. Naturligvis bør Sagen tages op, og det bør undersøges, i hvilket Omfang Erstatningspligten kan gøres gældende overfor dem, men det forekommer mig rigtignok, at man savner Bevis for, at Erstatningspligten vil kunne blive saa stor, at det er med Grund, de er blevet saa forfærdede og mener at maatte skyde Forpligtelsen fra sig. Det undrer mig, at den højtærede Minister ved Fremsættelsen i sin Tid tog det Parti at sige, at den Risiko, der kan tænkes at opstaa, er saa stor, at det enkelte Jernbaneselskab ikke kan bære den, og at de heller ikke vil være i Stand til at bære den, hvis de alle slaar sig sammen. For Rigtigheden af denne Paastand skylder man ganske Bevis, og man har, som jeg sagde sidst, da Sagen var for, Krav paa, at der føres Bevis for en saadan Tanke. At Jernbaneselskaberne bliver bange, er rimeligt, men det forekommer mig, at den højtærede Minister ikke paa nogen Maade har ført Bevis for, at man kan følge Jernbaneselskaberne heri. Jernbanedrift har været i Brug længe, og der er derfor saa lang en Aarrække at arbejde med, at man nok kunde have en Statistik, saaledes at man ikke behøvede at sige, at man kan tænke sig en saa stor Risiko, men kunde sige: Dette er Risikoen, det er det Antal Tilfælde, der har været f. Eks. i 50 Aar, og det er Skadernes Omfang. Hvis en saadan Statistik — og det forekommer mig, at

man har Krav paa Tilvejebringelsen af en saadan, inden man lovgiver paa dette Omraade — skulde vise, hvad jeg anser for højst usandsynligt, at der er Tale om en saadan Risiko, mener jeg, at Øjeblikket er inde til at se, om det virkelig skulde være for meget for Jernbaneselskaberne selv at dække den ved Forsikring, være sig indbyrdes eller ved at tegne den hos bestaaende Selskaber. Saa længe Beviset ikke er ført, saa længe denne Paastand kun er en Følge af den Skræk, der har grebet Jernbaneselskaberne, forekommer det mig, at man ikke bør gaa videre; i alt Fald vil jeg, saa længe dette Bevis mangler, ikke kunne gaa med til at stemme for Lovforslaget.

Jørgen Berthelsen: I Modsætning til de foregaaende Talere vil jeg bringe den højtærede Minister min Tak for Lovforslaget, som det foreligger til Behandling i Dag. Nogen egentlig Omtale af selve Lovforslaget skal jeg ikke komme ind paa, jeg tror ikke, at det vilde være til videre Nytte. Jeg vil kun gerne have Lov at sige, at jeg er fuldkommen enig ikke alene med Hensyn til Forslaget, som det foreligger fra den højtærede Minister, men ogsaa i den Begrundelse, den højtærede Minister gav ved Lovforslagets Fremsættelse. For øvrigt havde vi jo Sagen til Behandling i Fjor, og jeg skal tillade mig at henvise til mine Udtalelser den Gang, de findes i Landstingets Forhandlinger for 1913—14, Sp. 1764, og jeg tror, jeg tør sige, at de fleste af de Indvendinger, der er blevet fremsat her i Dag, er imødegaaet der. At gentage disse Udtalelser i Aar føler jeg ingen Lyst til, men jeg kunde dog have Lyst til at gøre ganske enkelte Bemærkninger, navnlig overfor det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Godskesen), som i Slutningen af sit Foredrag sagde, at ikke den ganske uskyldige Grundejer, men Jernbanen maatte bære Tabet. Til Grund for en saadan Udtalelse ligger efter min Mening et fuldkomment Fejlsyn hos adskillige ærede Medlemmer, idet de stiller Jernbanerne paa den ene og den skadelidte paa den anden Side og glemmer, at den skadelidte, i dette Tilfælde altsaa med Hensyn til Bygninger og Løsøre, har forsikret, at altsaa Brandforsikringselskaberne har faaet deres Præmie for at løbe den Risiko, som var forbundet med, at det paagældende Hus eller Indbo laa paa det paagældende Sted. Jeg kunde ogsaa have Lyst overfor det ærede 7de Medlem for 2den Kreds at nævne, at ved Jernbaneanlæg faar, som det blev berørt i Fjor, de vedkommende Erstat-